

Баба Филиповица бѣше вече съвсемъ стара, не виждаше, не чуваше, едва се хранѣше. По цѣльн день седѣше на миндерчето до прозореца, едва повдигаше ржка да помилва чарчарушитѣ си и да попипа прѣстѣта въ саксиитѣ имъ.

— Полѣли сте ги! — казваше тихичко тя и благославяше:

— Да сте ми живи и здрави, да ви благослови Господъ съ хубави дечица, и да видите отъ внуцитѣ си внуци.

Дветѣ съседки, които ѝ прислужваха, две зачернени бабички, малко по-млади отъ нея, се поглеждаха изумени и уплашени.

— Отива си вече!

Тя си отиваше. И сама го разбираше. Бѣше ѝ весело, бѣше заруменѣла дори малко: знаеше каква радостъ я чака на оня свѣтъ.

И въ последната нощъ стана чудото.

Съседкитѣ стояха около огнището и предѣха. Тѣ се разговаряха тихичко за туй, за онуй, и съвсемъ бѣха забравили умиращата. Какво да я наглеждатъ! Вече седмица отъ какъ тя си дрѣмѣше на миндера.

Но изведнѣжъ баба Филиповица повдигна ржка, потропа съ костеливитѣ си прѣсти на прозореца и махна на нѣкого отъ улицата.

— Да дойде, ба, да дойде! — викна тя съ ясенъ, младежки гласъ.

Женитѣ до огнището скочиха сепнати. На улицата нѣмаше никого.

— На лудостъ я избива, — промѣлви едната и се прекръсти.

— Ами, на лудостъ, зеръ! — скара ѝ се баба Филиповица. Тя бѣше почнала отново да чува.